

בלילה ראגה אשתו של חביב בעלה, לדבריה, לא היה הטיפוס שנהג להיעדר מביתו בלילות. היא היכתה עד הבוקר, ואז רצה לאכילה, המתגורר בסמוך. האב מיהר ללכת למיטתו. אחיו של קנדיל היו יותר מהירים. בלילה, כשבושש אחיהם לחזור, מיהרו למישטרה רמאללה להודיע על היעדרו של אחיהם. השוטרת נתחנה הרגיע אותם והאזנה שאולי קנדיל נעצר בתל-אביב (אסור לערכי מן השטחים הכבושים להישאר בלילה בתחומי הקו הירוק, ללא אישור).

למחרת נפגשו שתי המישטחות, שלא הכירו זו את זו, במטה המישטרה במירש-הרוסים בירושלים. שתי ה מישטחות הגיעו בנפרד, כדי להודיע על היעדרות בניו. במשך היום התברר ששתי המישטחות על מציאת הגופות.

שדה ציד

ב מישטרה דאגו לציון באוזני כתבי-המיטרה כי קנדיל היה "מוכר למישטרה". זהו שטח צפון לאדם שהסתבך בעבר בפלילים. במישטרה מסרו לכתבים כי קנדיל היה מוכר למישטרה מפרשיות של רכוש גנוב. לבני מישטחתו של קנדיל יש הסבר מעמיק יותר לגבי פרשיות אלה:

לפני שישה חודשים קנה קנדיל מערבלי-בטון אצל יהודי מירושלים. לדיכרי בן-דודו שילם קנדיל במזומן, ולא קיבל קבלה. זמן-מה לאחר-מכן עצרה המישטרה את קנדיל וטענה כי מערבלי-בטון גנוב. קנדיל טען ל" הגנתו באוזני החוקרים כי לא ידע שהמערבל גנוב. מישטחתו של קנדיל דרשה שהמוכר יחזיר את הכסף. זה סירב. קנדיל והמוכר הסתכסכו קשות. בני-מישטחתו של האב סיפרו כי בלילה שבו נעלם בנם נסע אביו של קנדיל, יחד עם אחד האחים, לביתו של היהודי. הם חששו שמא עשה משהו רע לבנם. למרות השעה המאוחרת, לא מצאו את האיש בביתו.

קנדיל וחביב נורו בראשיהם מטווח קצר ביותר, לפי סימני אבקי-השריפה על הפצעים. כדור-אקדה אחד בראש הוא בדרך כלל מסמני-ההיכר של מיקצוענים, אולם הרוצחים לא אספו משום-מה את תרמילי-הכדורים ולא

טרחו למחוק את עיקבותיהם. דבר המעיד על חובבנות. העקבות מצביעים על ארבעה רוצחים, שהסתובבו בשטח. נראה שלפני הירי רוצץ הצד השמאלי של ראשו של חביב במכה עזה, שכתוצאה ממנה נעקרה עינו השמאלית וגשברו רוב שיניו. אם מניחים שהקורבן נהג בריכוז, ושהמכה הונחתה עליו עוד ביושבו במכונית, הרי שהמכה היה חייב להיות מחוץ לרכב. כגופתו של קנדיל לא היו סימני-אלימות, חוץ מפצע הכדור. כספם של שני הנרצחים נעלם, וכן מכוניתו של אבררמילה. הרוצחים לא נגעו בתכשיטיהם של קרבנותיהם.

השומר של מושב שדות-מיכה סיפר כי ביום-הרצח, יום הרביעי בשעות הצהריים, הגיע לשדות המושב טנדר פזו, שנכנס אל המטעים בכביש פנימי, שהיה שם כחצי שעה ואחר-כך יצא דרך המושב. ככיוון תל-אביב. אם אומנם היה זה הטנדר של הרוצחים, כפי שמשערת המישטרה, אפשר לומר שהרוצחים הם פרימיטיביים למדי. רוצחים מיקצועיים לא היו מסתכנים בגילוי הגופות ובמעבר במקום שבו יראו אותם. השומר שמע גם כמה יריות, אולם לא ייחס להן חשיבות. כי באיזור מרכים לצוד.

כמה מן התסריטים האפשריים, שי ציירו לעצמם החוקרים:

● קנדיל אכן היה מעורב כעסק מפוקפק, יחד עם חביב. הוא ידע שכיסו של חביב יש הרבה כסף. קנדיל הציע לחבריו לשוד את חביב. הם שרדו את חביב ורצחוהו. אחר-כך רצחו התברים גם את קנדיל, מפחד פיתאום פן ילשין עליהם.

● חביב וקנדיל היו בדרום לתל-אביב, כדי לעשות עסקים. בכיסו השניים היה הרבה כסף מזומן. בשלב כלשהו פגשו בדרך מישור שהחליט לשדודם. אולי היה זה בבית-הקפה, כשהוציא קנדיל מכיסו את חבילת השטרות הגדולה שנשא עימו.

● מישורו היה מסוכסך עם קנדיל רצח אותו, ורצח את חביב, שהיה גם הוא במקום, כדי שלא יזהה אותו.

עובדה נוספת, המסבכת עוד יותר את החקירה, היא שכני מישטחת אבררמילה טוענים כי בפיקסיה-החשבונית שכתבתו של חביב נרשמו עסקות מזומנים רבים. והו עסק מסוכן, בייחוד בגדה, שבה אין מנהלים בעלי-העסקים ספרים מדויקים וכרסנת מלאי ר' לקוחות.

יכול להיות שחביב עסק בהברחת זהב. המישטרה חוקרת בכיוון זה ועצרה יהודי, תושב מרכז הארץ כאחד המעורבים האפשריים.

כך או כך, לא נראה שיש אישור

מניע פוליטי לרצח הערבים. מי שרוצח על רקע פוליטי או ניקמת-דם פוליטי ייתמי-משפחתית, בדרך כלל אינו שודר את קרבנותיו. טורויסטים בדרך כלל "גאים" בעצמם, ורואים עצמם "נעלים" על פושעים פליליים רגילים.

מישהו משקר

ל ופתו של החייל משה לוי הוצתה בעזרת חומר דליק. אולם היה פרט קטן שהמישטרה לא פירסמה: ההצתה נעשתה מן הכתפיים ומטה.

זהו פרט חשוב. משה לוי נולד בפתח-תיקווה למרים ואברהם לוי. האב הוא נהג-משאית, והאם עוזרת לגנת.

ביום הראשון בבוקר נאספו שכנים וחברים רבים ליד בית-המישטחה, ברחוב ויליב 5 בשיכון סירקין בפתח-תיקווה. באותו בוקר חש האב ברע וקיבל כדורי-הרגעה. בני-מישטחה לא הניחו לעיתונאים לעלות לדירה. "מספיק כבר ראינו אותם", אמרו הקרובים, "תנו להם לנוח".

אחיותיו הצעירות של משה, ורד בת ה-12 ואיילת בת ה-17, היו גם הן בדירה הצנועה. השכנים סיפרו כי משה האב מאוד את מישטחתו, אך במיוחד את סבתו. בשבת שעברה היה אצלה, והיא הכינה לו מאכלים מארוקאיים. משה,

שכונה "צ'יקו" בפי חבריו, שירת כמכונאי ביחידה בדרום-הארץ. אחד השכנים אמר כי מרהימה אותו במיוחד העובדה שמשו נרצח במקום המרוחק רק שלושה קילומטר מביתו. "אם אנחנו לא נטוחים בפתח-תיקווה", אמר השכן, "אז אין לנו כבר מה לעשות פה". שני אירגונים פלסטיניים הודיעו כי הם נוטלים על עצמם את האחריות לרצח. "כוח 17" פירסם בכיירות, ביום השישי בערב, שהוא אשר ביצע את הפיגוע. בשבת מסרה החזית ה-דמוקרטית לשיחרור פלסטין של נאפי חוואתמה כי אנשיהם הם שביצעו את המעשה. אין שום תימוכין לטענות אלה, וברור שלפחות אחד משני האירגונים משקר — ואולי שניהם.

נכון שעל פני הדברים, הרצח נראה כפיגוע חבלני, מה גם שנישקו של החייל נעלם. אולם יש פרט אחד מוזר. עד עתה, ככל הפיגועים בחיילי צה"ל, השתדלו המבצעים להימלט מהר ככל האפשר מזירת-האירוע. ואילו כאן הרוצחים עצרו את ריכבם, היכו בראש קורבנם בעמוד, והציתו את הגופה בסמוך לכביש שבו עוברות מכוניות באותה שעה — 8 בערב — כשהרבר נראה מהכביש. ולראיה: האיש שגילה את הגופה כשהיא בוערת ראה את הלהבות מהכביש. אין זה הגיוני שרוצחים ערביים יקבלו על עצמם סיכון כה רב, ויציתו גופה, כך שהלהבות ייראו כעבור דקות על-ידי אחד הנהגים החולפים בכביש.

טארק וילדיו הקטנים בתמונה מלפני שנים אחדות. בני-מישטחתו קובלים על השהייה בקבלת הגופה במכון לרפואה מישפטית באבירכביב. דבר שפגע ברגשותיהם. השהיית גופה של מת היא דבר חמור מאוד בעיני המוסלמים הדתיים. לא פחות מאשר אצל יהודים דתיים.

הורי הקורבן טארק קאנדיל. אביו של טארק הוא כמ"ט עט עיוור. הבן המנוח פירנס את מישטחתו העניפה, את אחיו וילדיהם. עכשיו בני-המישטחה בוכים: "מי ידאג לנו?"